

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

БЕЗПЛАТНИ ПРИТУРКИ: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

АБОНАМЕНТЪ: I За България: 1) За учители и ученици: за година 100 лева, платими на два пжти (абонаментът е само годишен); 2) За всички останали абонати (църковни учреждения, свещеници, частни лица и пр.): за година 120 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 70 лева (платими на един пжт); за 3 месеца 40 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията (Синодална Палата); непомъстени ръкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. Обявления, само предплатени, се печататъ на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитъ; последните получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. † Видинский Неофитъ. — Идеализъмъ и църковно-обществено служение.
2. Човѣшкиятъ животъ. — Гш.
3. Нѣмски писатели за съветска Русия. — Ос.
4. По себеоправданието на професоръ Ив. Кинкелъ. — Георги П. Малчевъ.
5. Отзвуци отъ едно посещение.
6. Защо се отложи свикването на Просинода.
7. Календарниятъ въпросъ още тревожи Гърция. — Хр. п. Стояновъ.
8. Официаленъ отдѣлъ.
9. Бележки и отзиви.
10. Дописки.
11. Седмиченъ прегледъ на събитията.
12. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
13. Обявления.

† Видинский Неофитъ.

Идеализъмъ и църковно-обществено служение.¹⁾

Драги възпитаници на светата ни Църква!
Тържествено и документално се засвидетелствува днесъ, че вие успѣшно сте завършили срдно богословско образование. Съ атестата за зрѣлостъ, който ви се дава, вие придобивате законното за това образование право да се явите и заработите на общественото духовно-културно поприще. Това право започва отъ днешния день. И сега, преди да се раздѣлите съ Духовната семинария, която ви даде желаното образование и възпитание, азъ ще изпълня единъ приятенъ дългъ да ви кажа, отъ името на Св. Синодъ, нѣколко напжтствени думи.

Преди всичко, имайте предъ очитъ си и нито за мигъ не забравяйте голѣмата надежда, която

¹⁾ Напжтствена речъ къмъ завършилитъ Духовната семинария въ деня на годишния актъ, 25. VI. 1933 година.

Църквата питае, че съ вашата поява на общественото поприще, въ живота на народа ни, дето вие ще се подвизавате, ще се влѣе една, макаръ и малка, но чиста и опреснителна, струя отъ възражданъ въраи християнски духъ. Отъ малко чистъ квасъ — може да се закваси цѣлото тѣло. Сжщо тѣй и силата на религиозно-просвѣтената и християнски облагородена личностъ може да окаже неотразимо благотворно влияние върху срѣдата, въ която живѣе и работи. А за сегашния моментъ това би било една блага утеха за родната Църква.

Ние, обаче, ще се насладимъ съ пълна и оправдана радостъ, когато ви видимъ причислени въ редоветъ на църковното пастирство, и когато, вдъхновени отъ чистия християнски идеализъмъ, започнете съ огненото слово на истината да просвѣщавате и браните Божието достояние. Църквата ще очаква тоя день тѣй, както очакваше до днесъ завършека на вашето образование въ Духовната семинария. И, доколкото ви позволяватъ силитъ и условията, вие сте длъжни да оправдаете тая надежда, помнейки, че за вашата умствена и нравствена подготовка, за вашето духовно-културно израстване сж положени много грижи и сж направени голѣми жертви.

Знае се, колко идеалистични бѣха вашитъ мисли и настроения къмъ високото пастирско служение, когато преди шесть години постъпвахте въ Духовната семинария. Възможно е сега у нѣкои отъ васъ тия мисли и настроения да сж се поизмѣнили. Не всѣки може да удържи, безъ колебание, срещу отрицателния духъ на времето. Но недейте забравя изпитаната презъ много вѣкове истина, че църковно-християнското обществено служение е истинската блага жертва, която младиятъ идеалистъ би могълъ да принесе въ полза на ближнитъ и на народа си. Не е вѣрно, че на друго свѣтско поприще може да се послужи на обществото съ нѣкакъвъ по-възвишенъ идеализъмъ. Ако се срѣщатъ изключения, то жертвениятъ духъ на такивато свѣтски идеалисти непремѣнно е бивалъ въ общение съ духа на Богочовѣка, Христа Спасителя, който е величайшата всемирна саможертва за благо на човѣчеството. Доказано е, обаче, че вихърътъ на свѣтския животъ бързо поразява крилетъ на идеализма у младитъ хора

и лесно ги завлича къмъ бунището на грубия материализъмъ. И днешната печална действителностъ потвърждава тая истина. . . .

Да се служи на народа чрезъ Църквата Христова, това значи да се служи на върховната Истина. И само оня, който е въ контактъ съ тая Истина, който е въ пълно общение съ извора на вѣрата и любовта, чиято сила внушава на човѣка да се жертвува за благо на ближнитъ, само той може да се опази отъ свѣтовнитъ съблазни и да послужи на народа си съ чистъ идеализъмъ. Следователно, църковно-общественици идеалисти могатъ да бждатъ само ония, които сж въ пълно общение съ духа на Христа Господа, съ духа на Истината, съ духа на Разума и страха Божий. Поради това и Църквата постоянно зове всички обществени деятели, да се приобщаватъ по-често съ духа и силата на вѣчната Истина, да държатъ връзка съ нея, за да могатъ да опазватъ по нѣщичко отъ чистия идеализъмъ при своята обществена дейностъ.

Вие можете да си представите, можете и да прецените колко голѣмо, колко неизмѣримо е значението на богооткровената истина за мирното съжителство на хората въ свѣта. Можете да си представите, следователно, и колко е необходимо тя да бжде изнесена и преподадена особено въ сегашно време. Човѣцитъ трѣбва да я знаятъ, да я усвоятъ и да заживѣятъ по нейнитъ норми, и затова трѣбва да бждатъ научени. Кой трѣбва да върши тая плодородна работа, кой трѣбва да проповѣдва и разкрива тъй желаната отъ всички истина? Разбира се, че това сж длъжни да вършатъ, преди всичко, ония, на които тя специално е била разкривана и уяснявана; длъжни сж да сторятъ това питомцитъ на духовнитъ учебни заведения, въ списъцитъ на които се числите и вие.

Нека не ви смущава фактътъ, че броятъ на обезвѣренитъ се е увеличилъ, че отпадналитъ отъ богооткровената истина съ демонско озлобление сипятъ огънь и жупель върху вѣрата и Църквата Божия, и че тия сатанисти правятъ безсрамни усилия да осквернятъ всичко чисто и свято въ душата на своя народъ. Напротивъ, вие трѣбва да се гордѣте, че, вдъхновени отъ идеализма на младостта, ще застанете срещу богоотстъпницитъ съ мощната и творческа сила на вѣрата. Както винаги, тая сила и сега ще ги победи. Тѣхното сегашно изстѣпление ще бжде мимолетно. Помнете казаното: *тѣхната паметъ ще погине съ шумъ*. И сега ние виждаме, че, колкото по-диви и варварски сж тѣхнитъ изстѣпления да рушатъ и сквернятъ, толкова по-ярко изпъква благата и привлекателна сила на *богооткровената истина* и толкова по-много хиляди погледи се *обръщатъ къмъ нейната святостъ и нравствена красота*, тъй ярко изразени въ Христовото евангелско учение. Дори би могло да се мисли, че Богъ предусмотрително допуска страшната поразия отъ безвѣрието и сатанизма, та съблазненитъ и разколебанитъ да почувствуватъ и разбератъ, че утехата е въ вѣрата и че спасението е въ богооткровеното учение; да разбератъ, че само чрезъ неговата, облагородяваща сърдцата, сила може да се създаде истинска свобода и мирно живуване на земята. Въ всѣки случай плановетъ на Божия Промисълъ за изправата на човѣчеството сж невѣдоми. За насъ е достатъчно да знаемъ това, че хората и народитъ се отвращаватъ отъ

озвѣренитъ и демонизирани материалисти, които развращаватъ, рушатъ, създаватъ страдания и нещастия; достатъчно е да знаемъ, че пострадалитъ и измѣченитъ мѣлятъ името на Христа Спасителя, търсейки утеха и спасение чрезъ вѣрата си въ Бога и въ богооткровеното учение.

Много философски учения за моралъ и човѣщина сж се явили до сега въ свѣта. Но, изпитани, никое отъ тѣхъ не е могло да допринесе нѣщо за подобрене на човѣшкитъ взаимоотношения. Дълбоко преобразование въ тоя смисълъ е извършило само учението на Христа Спасителя. Негозото евангелско слово съдържа: *истината, божествения разумъ, святостта и нравствената красота*. Изминалитъ двадесетъ столѣтия свидетелствуватъ за неговата блага и възродителна сила, плодъ на която е сегашната свѣтовна култура и цивилизация. И сега това учение е най-мощниятъ отпоръ срещу отрицанието и моралния упадъкъ. Следователно, църковниятъ учитель-благовестникъ трѣбва да изнася повелитъ на това учение и да ги насажда въ душата на народа съ голѣма ревностъ и усърдие. Защото само съ победната сила на *това свято слово* може да се смекчатъ закоравелитъ сърдца на обезвѣренитъ и да се пригъбятъ тѣхната омраза къмъ Бога и Църквата Му. Затова и просвѣтениятъ и даровитъ църковенъ учитель, който съумѣе да разясни нравственото съдържание на християнскитъ норми и установления, и който успѣе да разбули измамливостта и пустотата на отрицателната мисълъ, винаги е ставалъ, и ще става много по-симпатиченъ и по-уважаванъ отъ съвременното общество, отколкото кой да е други деятель на свѣтското поприще.

Но, когато въпросътъ се касае до църковно-общественото служение, съ което може да се допринесе много повече за духовно-културното израстване и мирното благооспѣшение на обществото, необходимо е да се знае още една главна истина. Никого не бива да се мисли, че голѣмиятъ успѣхъ въ това отношение зависи само отъ високото образование, чистия идеализъмъ и голѣмитъ природни дарования на дейцитъ. Не, за тоя успѣхъ е необходимо още едно, и то главно, условие — необходима е *благодатната помощъ Божия*. Казано е: *„ако Господь не съзида къщата, напрасно се трудятъ зидаритъ“* (Псал. 126:1). Трайни следи може да остави само оная обществена дейностъ, която е приобщена съ творческата сила на вѣрата и подкрепена съ мощната сила на благодатта. Ап. Павелъ билъ високо просвѣтенъ човѣкъ, ималъ голѣми природни дарования, вършилъ необикновени подвизи за духовното възраждане и просвѣта на човѣчеството; той се потрудилъ повече отъ всички други апостоли за дѣлото Божие на земята. При все това, самъ признава, че всичко, що той извършилъ, било плодъ на съдействащата му *Божия благодать* (1 Кор. 15:10).

Цѣлиятъ свѣтъ знае, че дейността на тоя великъ апостолъ е оставила твърде дълбоки и трайни следи, главно съ писменитъ паметници, които ще пребждватъ презъ всички идни вѣкове, докато настанатъ обещанитъ *ново небе и нова земя* (2 Петр. 3:13). По тоя образецъ трѣбва да се развива и съвременната дейностъ на църковника-общественикъ и пастиря-благовестникъ. Защото само при съдействието на благодатта Божия и при благотвор-

ното влияние на вѣрата и любовта, неговата работа може да бжде успѣшна и благоплодна.

И тъй, драги питомци на светата ни Църква, ние ще очакваме деня, въ който ще ви видимъ причислени въ редоветъ на такивто именно деятелни пастири-благовестници. Нека не се смущава сърдцето ви, когато ви напомняме, че отсега вече *вие не принадлежите на себе си, а на Бога и на Неговата Църква*. Недейте отдалечаватъ отъ себе си високото служение, извинявайки се съ младостта си. *Блаженъ е оня, който носи иго на млади* (Пл. Иер. 3 : 27). Не завиждайте на ония млади хора, които се отричатъ отъ подобни задължения и прекарвагъ днитѣ си въ празнотъ, въ порочни забави и веселби. Тамъ нѣма идеализъмъ, нѣма млади и животъ, а има преждевременна старостъ и вътрешна смъртъ. Нека всички ние се радваме, че Господъ Богъ ни е призовалъ *за наследство нетлѣнно, чисто, което не увѣхва* (1 Петр. 1 : 4), и че ни е поръчалъ да работваме родния си Църковенъ *виноградъ, който е насаденъ отъ Неговата всемогъща дѣсница*. Отсега и вие имате задължението, съ вашитѣ прѣсни сили и съ вашия младежки идеализъмъ, да заработите усърдно и да помогнете, щото тоя виноградъ да даде, о време, сочни и благи плодове.

Съ тия отечески напѣтствени думи и съ такива благи надежди ние днесъ ви изпращаме къмъ широкото църковно-обществено поприще. Отечески ви благославяме и вседушевно ви благопожелаваме да се отличите въ това поприще съ твърда вѣра, съ честно име, съ нравствена красота и съ благоплодна работа въ служба Богу и народу. На добъръ и благословенъ часъ!

ЧОВѢШКИЯТЪ ЖИВОТЪ.

(По случай военно-полицейското претърсване на Столицата).

Въ човѣка дремятъ и животински инстинкти. Но единъ отъ положителнитѣ признаци на човѣшката култура е тоя, че съ течение на вѣковетѣ, особено въ християнската епоха, чрезъ проповѣдта за любовь и братство между хората, човѣшката природа биде до известна степенъ укротена, звѣрското въ нея биде отчасти заглушено. Вѣкове наредъ въ старохристиянското изкуство Христосъ се изобразява и като Орфей, който съ вълшебната си арфа укротява всички звѣрове: символически художественъ сюжетъ, който съ езика на символа рисува предъ насъ културно-живителната сила на божественото учение на Христа.

Днесъ Христовото учение у насъ е занемарено въ народнитѣ ни училища. То е занемарено и въ изкуствата ни, и въ науката ни, и въ обществения ни животъ. Резултатътъ е, че обществениятъ ни животъ се е умжчилъ много. Днесъ не се живѣе така леко, както бѣше по-рано. Но най-добре личи липсата на християнството въ живота ни въ факта, че у насъ убиванията станаха твърде много. Въ Европа съ укоръ и очудване се говори, че България е страна на ежедневнитѣ убийства, а това за западния човѣкъ значи, че България е жестока страна, страна, въ която нѣма християнски духъ, страна, въ която човѣшкиятъ индивидуаленъ животъ не се зачита.

Но, . . . казватъ, убийствата сж най-вече политически, а това до известна степенъ намалява тѣхната престѣпна чернота! Това оправдание на убийствата, обаче, е твърде повърхностно отъ човѣшка и религиозно-нравствена гледна точка. Нима по-леко се умира, когато бждешъ убитъ по политически причини? Нима гробътъ на политическата жертва ще е по-ясенъ и по-топълъ? Нима майката, бащата, сестрата и близкитѣ родственици на политически убититѣ хора страдатъ по-леко, не така както биха страдали, ако близкиятъ имъ би билъ убитъ не по политически причини?— Не! Причинитѣ на убийството нѣматъ значение. Каквито и да сж тѣ, тѣ сж винаги нищожни въ сравнение съ щетата, която причиняватъ: отнемането на единъ човѣшки животъ. Та това е първиятъ белегъ на културното време, въ което живѣемъ.

Човѣкътъ не е съчетание отъ 40—50 килограма химикали, за да може всѣки нехранимайко да го убива. Човѣкъ е тайна, свѣрхременно и свѣрхпространствено духовно явление и ограничението материаленъ свѣтъ, — човѣкъ е явление на тайствена свобода срѣдъ машинната инертностъ на материалнитѣ движения, — човѣкъ е една свещена искра на съзнание въ мраковетѣ на несъзнателната материя. Кой има право да угасва тая искра, щомъ не може вече никога да я запали отново? Не познаваме идеалъ, колкото и високъ да е той, който да струва повече отъ една човѣшка душа. Ето защо ние, християнитѣ, осждаме убийствата.

Убиецътъ прилича на животно. Животното поне убива, за да се нахрани, а убиецътъ, следъ като се нахрани и напие, убива, за да насити една своя мѣстъ. Той не мисли, че нарочената жертва е ученъ човѣкъ, заслужилъ човѣкъ, добъръ човѣкъ, благороденъ характеръ. Убиецътъ не мисли дори, че жертвата е човѣкъ съ душа и свой миръ отъ радости и скърби. Убиецътъ стреля и убива. Поваля жертвата си, често безъ да я познава, безъ тя да му е сторила лично нѣщо зло. Но, казватъ, идеитѣ сж, които се явяватъ тукъ първопричина на убийствата. Избиватъ се противоидейници. Ето, тъкмо тази мисль е, която трѣбва да се постарамъ да изкоренимъ отъ съзнанията на съвременитѣ си. Въ миналото, въ жестокото минало, когато Христови идеи за любовь къмъ ближния и за братство между хората нѣмало още, тогава хората сж се избивали и заради човѣшки страсти и заблуди, и заради идеи. Но сега, когато човѣчността съ такива вѣковни усилия е вече станала почти едно отъ високитѣ социални блага на днешното време, избиването заради идеи е едно непостижимо безумие, което може да подрие уститѣ на всички досегашни социално-нравствени постижения.

Днесъ болшевизъмътъ, за който човѣкъ е само парче месо, си позволява да устройва масови избивания заради противоидейна дейностъ. Тази руска практика става модна и вънъ отъ съветска Русия. Убийства и по-рано е имало, но тѣ сж били единични и винаги сж произвеждали потресающе впечатление: днесъ тѣ се посрѣщатъ като нѣщо естествено, едва ли не редно. И тъкмо тукъ е опасността за правовия редъ и културния напредъкъ.

Никой не бива да отнема чуждия животъ. Законътъ и властта трѣбва да гарантиратъ живота

на всеки гражданинъ. Направеното претърсване въ Столицата даде своитѣ добри резултати: открия се оржия и взривови снаряди. Тѣзи пушки, пистолети, бомби и взривови снаряжения щѣха, безспорно, да се използватъ за отнемане живота на много граждани. Тежката ржка на властта смути за моментъ гнездата на убийствата. Дано това е само началото.

Но, безспорно, ние трѣбва да поработимъ и съ други срѣдства срещу убийствата. Нужна е не само власт, но и проповѣдь, — не само сила, но и убеждение и съзнание. Народната душа трѣбва да се пооблагороди, колективното съзнание трѣбва да се поизбистри, колективното сърдце трѣбва да се стопли повече отъ идеалитѣ за братство, истинска свобода (за себе си, но и за ближния) и за социална правда (но такава, която цени личността).

Гш.

Нѣмски писатели за съветска Русия.

Интересътъ къмъ съветска Русия, която предъ Западъ се явява въ прословутия троенъ ореолъ: опитъ, — примѣръ, — загадка, не изстива у чужденцитѣ, особено у нѣмцитѣ, и новитѣ книги, които непрекъснато се появяватъ на пазара, критиката срѣща вече съ обикновена насмѣшка, която се отнася не толкова до тѣхното качество, колкото до количеството имъ. И, наистина, критиката има пълно основание да не довърява на много отъ тия книги, понеже нѣкои отъ тѣхъ сж вече едно продължение на създадената отъ нѣмския комунистически писател Барбюсъ литературна традиция, представляща работитѣ въ СССР въ ослѣпителна свѣтлина. Една частъ отъ тая литература, макаръ и не тѣй значителна, е написана подъ знака на Барбюса, който не се посвени да изрече голѣмата глупостъ и лъжа, че „руситѣ обичали ГПУ“. Следъ него пкъъ Теодоръ Драйзеръ, като негово ехо изрече още по-голѣмата глупостъ и лъжа, че руситѣ при болшевишкия строй живѣятъ при много лоши жилищни условия, живѣятъ натъпкани невѣроятни множества отъ хора като сардели въ невѣроятни малки жилищни пространства, но това се дължело на известната руска общителност, която ги карала да бждатъ по много души заедно! Но има и съвсемъ обективно написани книги, които даватъ вѣрни фотографически снимки отъ ужасната съветска действителност.

Презъ последнитѣ 5—6 години на нѣмски езикъ излъзнаха надъ 100 книги за пжтешествия изъ Русия (Reiseberichte), безъ да се смѣтатъ, разбира се, специалнитѣ, — економически, политически и други работи. Ще отбележимъ най-сжщественитѣ тенденции въ отношението на нѣмскитѣ автори къмъ съветска Русия.

Измежду „съчувстващитѣ“ сж следнитѣ: *Iulius Haidu*, „Russland 1932“, Phaidon-Verl. Той твърди, че Европа вече загивала, затова на „петидѣтката е осигуренъ пълень успѣхъ“. *Фридрихъ Зибургъ* му приглася.

Измежду правдивитѣ и сравнително безпристрастни книги за Русия трѣбва да споменемъ следнитѣ: *Артуръ Рундтъ* (Der Mensch wird umgebaut, Berlin 1932), *Хансъ Зимзенъ* (Russland ja und nein, Berlin 1932), *Р. Миротъ* (Sowjetrussische Eindrücke, München 1932), *Л. и Е. Кумеръ* (Das Land ohne Sonntag, Leipzig 1932), *Ерихъ Кох-Везеръ* (Russland von Heute,

Dresden 1928), *Арминъ Вегнеръ* (5 Finger über Dir, Stuttgart 1929), *Александъръ Шана* (Lenins Erbe, Bratislawa 1932), *Г. Улманъ* (Kolonisation oder Zerstörung, München 1932), *Г. и Е. Вайхманъ* (Alltag im Sowjetstaat, Berlin 1931). Твърде различни мнения и много гледни точки сж изразени въ тая литература, но има едно общо настроение, повече или по-малко, свойствено на всички автори на гореизброенитѣ книги: очудване, недоумение, а у нѣкои и искрена болка за човѣшкото страдание, надминаващо достъпнитѣ за представата на европейца размѣри. Защо сж, питатъ тѣ, тѣзи търпеливи редици предъ дюкянитѣ съ храни, тѣзи безприютни деца, обвити въ парцали, тѣзи лишения, този гладъ, страхъ, — ако сега, въ петнадесетата година на революцията, нѣма равенство и работницитѣ живѣятъ въ неизмѣримо по-лоши условия, отколкото нѣмскитѣ безработни, паритѣ играятъ не по-малка, а по-голѣма роль, отколкото въ западна Европа, а изгледи за промѣна, за подобрене не се виждатъ? Мрачни картини изъ съветския битъ рисуватъ *Вайхманъ*, *А. Шана*, *Кумеръ* и др.: купони въ трапезаритѣ, купони въ трамвая, нищета, грубостъ, страхъ. Сякашъ тукъ отдѣлната личностъ е забравила себе си, своитѣ страдания и е потънала въ страданията на колектива. „Но нашата първа обязаностъ е“, бързатъ да добавятъ тия нѣмски писатели, „съ цената на всички възможни усилия да освободимъ нѣмския пролетариатъ отъ този страшенъ призракъ на колективизма“.

Въ края на краищата се налага голѣмиятъ въпросъ за „Русия“, който нѣмцитѣ поставятъ тѣй: Що е болшевизъмътъ? Ще сполучи ли рускиятъ опитъ? Би ли ползувалъ той и насъ (т. е. нѣмцитѣ)? — Отговоритѣ въ болшинството сж отрицателни. „Болшевизъмътъ е възможенъ само въ Русия“, казва *Л. Кумеръ*, „вече 15 години рускиятъ народъ живѣе въ условия, каквито Европа не е познавала никога, при каквито и да било обстоятелства“. За пръвъ пжтъ въ нѣмскитѣ книги звучи една нова нота, която поразява особено руския читателъ, — прѣбужда се като-че-ли европейската съвестъ, прѣбужда се чувството на отговорностъ за това, що става въ Русия: презъ нощта, къмъ 1½ ч., журналистътъ *Г. Зимзенъ* излиза отъ грандхотела („само за чужденци!“) на „Красная площадь“ и вижда: на нѣколко крачки отъ мавзолея на Ленина, до изгасналъ огънь, въ асфалтенъ котелъ, спятъ безприютни деца, свити на кълба, залепили гърбове единъ до другъ, обвити въ черни парцали — дрехи, презъ които прозиратъ розови отъ студа голи тѣла. „Боже мой“, извиква на себе си *Зимзенъ*, „та що става тукъ най-сетне? . . . Та това ли сж тѣхнитѣ постижения? А ние — ние живѣемъ въ нашитѣ квартири отъ 3 стаи, имаме кафенета, бюра, фабрики, — въ Европа, въ Берлинъ и изчисляваме колко мандати ще получатъ националь-социалиститѣ при следующитѣ избори въ Райхстага!“ Разбира се, тия дребни нѣща за тиранитѣ въ СССР нѣматъ никакво значение. Какво представляватъ отъ себе си нѣколко хиляди, даже милиони безприютни деца, възнещи по улицитѣ отъ студъ и умиращи като мухи отъ гладъ предъ „великитѣ планове за преустройство и постижения, грамадни, небивали постижения въ всички области на живота“, отъ които планове сж неизлѣчимо болни главитѣ на нещастнитѣ водачи на длготърпеливия руски народъ? Нѣма, защо да се очудва уважаемиятъ г-нъ *Зимзенъ* отъ това, че тия нещастни хора се занимаватъ съ усърдно спрягане на глаголитѣ въ бждеще време, безъ да държатъ смѣтка за печалното настояще, за тѣхъ Русия е една опитна лаборатория и нищо повече.

А на първия въпросъ — що нѣщо е Русия? —

чужденците въобще смътно отговарятъ, понеже не знаятъ, що бѣ Русия до войната, Русия на Николая и Петра, не знаятъ нищо за безконечно сложнитѣ културно-исторически явления, които породиха руския животъ.

Но, що е большевизъмъ? „Кажете ми“, пита А. Рундтъ, единъ виденъ комунистъ, „защо вие, стремейки се къмъ свободата, вървите по околни пѣтища и създавате най-голямъ гнетъ?“ Следва уклончивъ отговоръ съ привеждане единъ примѣръ изъ разказитѣ на Л. Андреева: предъ сѣда една проститутка заявила, че не смѣта себе си за християнка; тя се отрече отъ Христа, но не за друго, а поради това, че смѣтала себе си за недостойна да бѣде християнка. — Тѣй и ние, прибавя комунистъ, на васъ ви се струва, че господаруваме чрезъ насилие и гнетъ, но ние правимъ това въ името на свободата. — Тази литературна аналогия не удовлетвори Рундта. Но следъ нѣколко месеци той се досетилъ, че неговиятъ въпросъ е билъ извънредно наивенъ. Тѣ съвсемъ не отиватъ къмъ свободата по околни пѣтища, тѣ не я искатъ въ европейски смисълъ и туй то. Свободата е буржоазенъ предразсѣдъкъ — е казалъ още Ленинъ. Значи всичко е въ редъ. Затова е било съвсемъ излишно да задава подобни въпроси уважаемиятъ г. Рундтъ.

Въ това откритие се съдържа вече отговоръ и на следующия въпросъ: удаде ли се болшевишкия опитъ? Зименъ отговаря много коректно: „Ние можемъ много нѣща да научимъ отъ руситѣ, ние трѣбва да се учимъ отъ тѣхнитѣ недостатѣци и грѣшки. Но да се учишъ не значи да подражавашъ. Русия не е Германия“. Или, съ други думи, уважаемиятъ г. Зименъ иска да каже: за насъ, нѣмцитѣ, е много поучително това, дето се намѣри една нещастна страна на свѣта да изпита върху своята снага опита за осъществяване на теоритѣ на евреина Карлъ Марксъ, но това не ще рече, че Германия трѣбва да бѣде втората нещастница въ тоя смисълъ. За насъ е достатъченъ опитътъ на Русия. Стига ни толкозъ. Ние се убедихме, че теоритѣ на Маркса сж една безамислица. Пък и защо ще копираме рускитѣ порядки въ Европа, когато между Европа и Русия има коренна разлика? Русия се различава отъ Европа не по раса, не по климатъ... даже не по различнитѣ начини на животъ, не по култура и цивилизация. Първопричината (das Primäre) — това е пустотата, необятната, незаселена ширь на тази страна. Тукъ иматъ друга представа за пространството и времето... Оня, който поне веднѣжъ е преживѣлъ това, ще разбере, че Русия не може да се отождествява съ Европа, рускитѣ понятия и условия на животъ не могатъ да бѣдатъ пренесени въ Европа, — най-малкото въ Германия“ (Г. Зименъ). „Европейското понятие за времето е тѣсно свързано съ понятието за неповторимостта на личността, която има краткъ срокъ на земята“, допълня като че ли Улманъ, „знаменитото руско търпение не е нищо друго, освенъ едно равнодушие къмъ индивидуалното съществуване, къмъ понятията „сега“ и „тукъ“.

Така мислятъ трезвитѣ нѣмски наблюдатели на съветска Русия. Тѣй ли мислятъ нещастно увлѣченитѣ отъ демагози работници у насъ?

По себеоправданието на професоръ Ив. Кинкелъ.

(в. „Свободна речъ“, бр. 2774).

Първото нѣщо, което обърна вниманието ни върху г-нъ Иванъ Кинкелъ, бѣ неговата книга „Наука и религия“, гдето той проявява своята неприязненостъ къмъ религията.

До тогава не бѣхме чували и не знаехме нищо за него; а и днесъ не го познаваме, освенъ по неговитѣ творения за сексуалността, науката и религията, следователно, нѣмаме нищо лично противъ него. Само следъ като узнахме, че той е професоръ — едва тогава обърнахме внимание на писателската му деятелностъ, понеже счетохме, че като професоръ неговитѣ изявления и твърдения иматъ особена тежестъ предъ нашата интелигенция — че понеже той засѣга зле религията, счетохме се длъженъ да реагираме срещу неоправданитѣ отъ науката негови твърдения относно религията, толкова повече затова, че той ги изтъква като научно обосновани.

Това наше задължение, обаче, доби своя реаленъ изразъ едва тогава, когато се увѣрихме, че той, необезпокояванъ отъ никого, все повече и повече се проявява като врагъ на религията, все повече и повече почна да злоупотрѣбва съ науката, на която той претендира, като всѣки професоръ, да е жрецъ.

Тая негова нелоялностъ спрямо науката, въ своитѣ противорелигиозни разисквания, особено очевищо се прояви въ статията му „Философия на човѣшката душа въ психоаналитично освѣтление“ — Философски прегледъ 1932 год., кн. 4, стр. 325—340, гдето съ арогантно дрѣзновение твърди:

„Четири велики открития сж нанесли съкрушителенъ ударъ на идеализма, съ който човѣкъ отъ вѣкове се е мамилъ“ (к. н.).

„Човѣкътъ не е той особенъ висшъ свѣрхестественъ произходъ — той произлиза отъ животното царство“ (стр. 325).

Все около тѣзи категорични твърдения се върти цѣлата му аргументация въ статията, въ която той не прави предположения, не говори за възможности, не допуска условности, а просто натрапва заключенията си, като че тѣ наистина сж научно обосновани и не търпятъ никакво възражение. Това е характерното въ неговитѣ творения и затова тѣ заслужаватъ разоблачение, понеже злоупотрѣбватъ съ името на науката, та да се отнеме обаянието имъ като научно.

Като взехме предвидъ, че и другадѣ той се е проявявалъ съ антирелигиозни твърдения, все съ същото злопоставяне на науката, нашето търпение се изчерпа, и въ статията си: „Де сж агентитѣ на безбожието“, ние, следъ като изтъкнахме ненаучността на неговитѣ твърдения, поканихме да се обясни и аргументира, наистина научно, а не чрезъ изтъкване ненаучни заключения като чиста наука. Г-нъ професорътъ, обаче, не благоволи да се отзове на поканата ни, макаръ че се позовахме на професорската му честъ.

Едва следъ като дописникътъ въ в. „Дневникъ“ засегна личния му животъ, той се реши да се оправдава, като че ли засѣгането идейнитѣ му тежнения по начинъ, който се докосва до достоинството му на професоръ, не е за вниманието му. И толкова повече той е длъженъ да се обясни обстойно върху твърдението си, че и г-нъ *Ат. Илиевъ* изтъква неговата ненаучна антирелигиозна пропаганда, като пише:

„Религията изобщо, споредъ проф. Кинкелъ, е едно „вдетияване“ на културния човѣкъ; тя е едно отживѣло явление, което е вече превъзможното или поне на пжть да се превъзмогне отъ културнитѣ народи. Религията, споредъ него, е единъ регресивенъ факторъ за развитието на обществото.“

„Това заключение е погрѣшно“ (К. Н.).

Това заключава г-нъ Ат. Илиевъ и дава по-нататкъ основанията за своето твърдение („Душа и религиозно съзнание“, 1928 г., стр. 99).

Ето защо обясненията, които г-нъ Ив. Кинкелъ дава въ писмото си до в. „Свободна речъ“, не сж достатъчни, първо затова, че въ случая не ни интересува неговия произходъ и минало, неговия личенъ животъ, а неговата противорелигиозна деятелностъ като професоръ, и въ тоя пунктъ той се оправдава съ общи фрази. Допущаме, че несправедливо е обвиненъ отъ писника на в. „Дневникъ“ въ нѣкои отъ приписванитѣ му деяния, обаче, това, че той не е развивалъ отъ катедрата си и официално своитѣ тезиси противъ религията, но най-малко не намалява пакостта и вината му, защото носятъ авторитета на единъ професоръ, който толкова повече е пакостенъ и виновенъ, колкото повече насилва науката, за да я впрѣга въ своята атеистическо-материалистична колесница, та да придаде видъ на научно достоинство на творенията си противъ религията.

Далечъ сме отъ мисълта, че професоръ Кинкелъ, като всѣки човѣкъ и особено професоръ, нѣма право на свое убеждение, на свой мирогледъ, а сжщо така и правото да го пропагандира и защитава при известни обстоятелства. Обаче, никой, а толкова повече той — професорътъ — нѣма право да се позовава на науката за нѣща, които науката не засѣга или поне не ги е осъдила, отрекла или утвърдила по единъ безсъмненъ начинъ.

Ето защо повторно канимъ г-нъ професоръ Кинкелъ да се обясни по хвърленитѣ му обвинения отъ това естество или поне да прекрати злоупотреблението си съ науката въ своитѣ антирелигиозни изявления. Като се вземе при това предвидъ агресивността на комунистичното безбожие въ момента, тактъ на благо-разумие ще бжде, ако проф. Кинкелъ свие своето атеистично знаме до по-добро време, за да не налива вода въ болшевишката воденица. Толкова по-голъмо благо-разумие би било това поради липсата на нѣкаква нужда отъ проваляне на религията, която при днешнитѣ условия не само не застрашава съ нищо народнитѣ сждбици, но едва ли не е единствена крепителка на държавнитѣ устои.

Георги П. Малчевъ.

Отзвуди отъ едно посещение.

Следъ статиятѣ, появили се въ единъ бѣлградски вестникъ, подъ перото на благоговѣйния о. М. Петровичъ, членъ на югославянската църковна делегация, която посети напоследъкъ София, сега е обнародвана една такава въ „Гласникъ“, органъ на Сръбската патриаршия, отъ Негово Преосвещенство епископъ Николай — първи делегатъ. Преосвещеный Николай изказва въ тая статия своето оудване, дето частъ отъ българския печатъ не е по-искала да види въ въпросното посещение нѣщо друго, освенъ една „игра политическа“. Той билъ още повече оуденъ отъ изявленията, които нѣкои

депутати направиха въ Народното събрание, като съветваха представителитѣ на българското и сръбското духовенство да се занимаватъ съ църквитѣ си, а не и съ политика. Разкривайки неоснователността на тѣзи схващания, Негово Преосвещенство отговаря, че дейността на сръбскитѣ архиереи е подъ знака на евангелската истина. Тя има предвидъ само мира и разбирателството между хората, старее се да прѣсне атмосферата на омраза, завистъ и недовѣрие, която трови народитѣ, да се бори енергично срещу „намѣренията на вълка“ въ свѣта и да създаде въ тоя свѣтъ духъ евангелски, духъ на братство, на взаимно уважение и доброта. Това не е политика, това е дългъ. Така именно трѣбва да се гледа, заключава той, на мисията на Православната църква въ свѣта.

Отлични християнски мисли — ще се съгласи всѣки — въ чиято искреностъ никой не би трѣбвало да се съмнява. Като ги слуша изразени съ едно таково красноречие чрезъ устата на високия духовникъ на Сръбската православна църква, човѣкъ изпитва само едно съжаление, дето тѣ сж произнесени тѣй късно и въ моментъ, когато завистъта и намѣренията на вълка въ свѣта, по-специално въ балканскитѣ страни, вече сж произвели такива пагубни действия. Уви, това е недостатъкътъ на нѣкои добри съвети и на нѣкои добри мисли: подобно на гренадеритѣ на Офенбахъ, тѣ дохождатъ или твърде рано, или твърде късно. Това е, може би, причината, по която българскитѣ печатъ, както и ораторитѣ въ Събранието, които взеха думата да коментиратъ срещата на дветѣ църковни делегации, не й отдадоха повече значение или смисълъ практически.

Нашата длъжностъ на безпристрестенъ публицистъ ни задължава да припомнимъ по тоя случай, че ораторитѣ въ Народното събрание не бѣха единички съ своето мнение. Високи представители на нашата църква, твърде много почитани отъ цѣлия български народъ, мислѣха и мислятъ като тѣзи оратори. Така, Високопреосвещеный Симеонъ, митрополитъ Варненски и Преславски, отдавна прехвърлилъ 90 години, декларира като напрасна надеждата да видимъ да се завържатъ приятелски връзки между народитѣ чрезъ посрѣдничество на църквитѣ. Архиереитѣ и свещеницитѣ могатъ да се обичатъ и да се разбиратъ, каза той, безъ да има приятелство между народитѣ, къмъ които тѣ принадлежатъ. „Приятелството между тия последнитѣ е възможно само при непремѣнното условие — взаимно да уважаватъ своитѣ права и интереси“. Сжщо така категориченъ бѣ Пловдивскитѣ митрополитъ Високопреосвещеный Максимъ. „Споредъ мене, каза той, братскитѣ посещения, горещитѣ цѣлувания и излияния на братски чувства нѣма да стигнатъ до нищо, щомъ не се отстранятъ причинитѣ, които раздѣлятъ народитѣ. Нека се дадатъ на нашитѣ братя, откъснати отъ отечеството, човѣшки права и свобода, на които се радваха по-напредъ — и приятелството между българи и сърби веднага ще дойде само отъ себе. Всичко друго е суетно — отъ лукавия“.

Смѣтаме за излишно да споменаваме за изявленията на македоно-българскитѣ митрополити, изгонени отъ тѣхнитѣ епархии, изявления съдържащи болезнени чувства, мъчно сдържани.

Такива сж фактитѣ. Всички у насъ желаятъ споразумение и приятелство между двата съседни

народа. Но никой не допуска нито за минута, че туй споразумение и това приятелство сж възможни, безъ да бждат видоизмѣнени „намѣренята на вълка“, които създаватъ днешното анормално състояние.

P. S. „L'Esprit de Belgrade“ ни се сърди, задето сме нарекли нѣщата съ тѣхното име, говорейки за Македония — едно име старо отъ много столѣтия, но което той не се осмѣлява даже да произнесе. Отричайки ни правото да говоримъ за човѣчностъ — привилегия изключителна за нашитѣ западни съседи — той ни съобщава, че имало тамъ, въ неговата страна, хора, които потрепервали предъ мисълта за онова, какво щѣло да стане съ тѣхното отечество, ако победата се усмихнѣше на българитѣ. Това, което щѣло да стане въ тоя случай, е нѣщо предположително, дето фантазията на заинтересуванитѣ може да се упражнява колкото иска. По-добре е да се знае това, което действително стана съ нашата страна, следъ нато победата се усмихна на сърбитѣ. Прочее, тази действителностъ е . . . какъ да кажемъ, тя е такава, че ние смѣтаме по добре да не говоримъ за нея.

(La Bulgarie, отъ 23 юний т. г.)

Защо се отложи свикването на Просинода.

Списанието „Пантеносъ“, органъ на Александрийската църква, въ броя си отъ 25 май, прави извадки отъ една лондонска кореспонденция, помѣстена въ английското списание „Жива Църква“, въ която кореспондентия се излагаатъ причинитѣ, които наложили отлагането на Просинода. „Обнароудваме — пише редакцията на „Пантеносъ“ — по-главнитѣ откъслечи отъ тая кореспонденция, въ които ясно проличава голѣмиятъ интересъ у англиканитѣ къмъ въпроситѣ, отнасящи се до Православната църква“.

Всеpravославниятъ Просинодъ, който първоначално бѣ опредѣленъ за миналата пролетъ, следъ това биде отсроченъ, по думитѣ на кореспондента, нѣмало да бжде свиканъ, може би, още дълго време. Причинитѣ на неуспѣха да се свикатъ всички православни църкви за уреждане и разрешаване разни църковни проблеми били много и отъ важно значение.

Една отъ тия причини, казва кореспондентътъ, е отсъствието на представители отъ страна на Руската църква, която обхваща много повече християни, отколкото всички други православни църкви заедно. За нещастие, разцепленията въ Руската църква — въ Русия и въ чужбина — въ връзка съ правенитѣ прѣчки и затруднения за завръзване по-тѣсни сношения между християнитѣ въ Съветска Русия и тия въ чужбина, правятъ невъзможно съучастието на каквото и да е представителство, за което би могло да се каже, че действително представлява Руската църква.

А най-главното, Просинодътъ въ своя проектъ бѣ пропусналъ да включи и Българската църква, поради сжществуващитѣ между нея и Вселенската патриаршия различия. Едно предложение за окончателно уреждане на въпроснитѣ различия не бѣ прието въ България. А щомъ въ Просинода нѣматъ представители църквитѣ на Русия и България, той никогашъ не може да се смѣта като представляващъ цѣлата Източна православна църква.

Друга причина, която сжщо така много съдействува за отлагането, бѣ неопредѣленото положение на дветѣ източни патриаршии — Антиохийската и Иерусалимската.

Освенъ въпроса за представителството, обаче, Просинодътъ имаше да преодолѣе и други нѣкои прѣчки, между които бѣ и несъгласието изобищо по юрисдикцията и естеството на такъвъ единъ Всеpravославенъ Сийклитъ. Ще трѣбваше ли той да се сматра като нѣкое законодателно тѣло, или просто като съвещателно такова? Би ли могло нѣкое друго тѣло или всемиренъ Съветъ да декретира нови канони за Православието?

Друго затруднение, което се яви, бѣ неопредѣленото положение на Вселенския патриархъ и неговитѣ сношения съ другитѣ църкви. Гърцитѣ твърдятъ, че властта на Вселенския патриархъ дотолкова е ограничена отъ турскитѣ закони, че може да се окаже твърде трудно свикването отъ негова страна на единъ Всеpravославенъ Съборъ.

По всички горепоменати причини — завършва кореспондентътъ — смѣта се като невѣроятно свикването въ близко бждеще на Всеpravославенъ Съборъ.

Календарниятъ въпросъ още тревожи Гърция.

Макаръ че въ Гърция отъ много години насамъ и църквата възприе новия календаръ и твърдо върви по него, обаче, по градове и села има православни гърци, които продължаватъ да си следватъ стария календаръ по празнуването на църковнитѣ празници. Тѣзи хора сж образували и иматъ въ Атина своя централна организация, която не пропуска никакъвъ случай, за да протестира предъ върховната управа на Еладската православна автокефална църква за това, че била възприела за църковно употребление новия календаръ, когато календарниятъ въпросъ въ Православната църква можель да се измѣни само съ междуправославно съборно решение. Не сж редки случаетѣ на инциденти между тѣзи две групи — старокалендарци и новокалендарци, които често пкти завършватъ даже и съ тежки наранявания и смъртъ.

Много пкти до сега сж били правени опити за помиряване на старокалендарцитѣ, но всички тия опити не сж могли да дадатъ очаквания резултатъ. Всички сж пропадали напълно, а старокалендарското течение не само не е изчезвало, но дори следъ всѣки пропадналъ помирителенъ опитъ се е засилвало.

Откакъ пое управлението на Гърция партията на популиститѣ, грѣското правителство започна да полага грижи и усилия за разрешаване и на този въпросъ. Особено напоследъкъ това течение въ Гърция се е засилило много, и сегашниятъ министъръ на Просвѣщенieto и Изповѣданията при всѣка среща съ синодалнитѣ архиереи не пропуска случай да изтъкне предъ тѣхъ нуждата отъ разрешаване на този споръ, който раздѣля грѣското общество на лагери, създава на държава, църква и общество ядове и грижи и дава поводи за търкания, разправи и саморазправии.

Съ разрешаването на календарния въпросъ въ Гърция напоследъкъ се занимава тамъ и печатътъ, препоръчвайки за това разни мѣропрития. Така в. „Прона“, правителственъ органъ, казва: „Така или иначе, добре или зле, създаде се въ Гърция въпросъ за старъ календаръ. Щомъ една незначителна частъ православни настоява да поддържа и следва този календаръ, твърде

право е решението на правителството, щото въ съгласие съ църквата да намъри едно временно разрешение, уреждане на въпроса, което да премахва всъщностъ поводъ за разпръви и безредици, съ надежда за постигане едно окончателно уреждане на въпроса отъ единъ всеправославенъ просинодъ. Ние нѣма да посочимъ решения. По подобни църковни въпроси, свързани съ догми и канони, добре е да даватъ мнения компетентнитѣ. Онова, обаче, което интересува всички гърци, е, че не трѣбва, не бива да се отбелѣзватъ, да се констатираатъ непрекъснато календарни въпроси. Едно временно, снисходително разрешение, съ което би се съгласила Гръцката православна автокефална църква, би турило край на едно положение, което и много се продължи, пъкъ и не спомага за единството и спокойствието на народа.

„Катимерини“, другъ сериозенъ правителственъ вестникъ, пише: „Решението на Св. Синодъ на Еладската автокефална църква да се заеме съ разрешението на старокалендарския въпросъ е по принципъ достойно за внимание и подкрепа отъ страна на всички здравомислещи хора, защото то цели да се тури окончателно точка на този въпросъ, а не да се създаде чрезъ безцелни въ дадения случай непримиримости нова язва между вѣрующитѣ. Заличаването на съществуващата вражда между християнското общество въ Гърция трѣбва да се постигне на всѣка цена и чрезъ отстъпка отъ страна дори и на официалната църква по известни искания, които, ако днесъ се формулиратъ енергично, отъ день на день ще изчезватъ чрезъ възпитанието и образованието на новото поколѣние“.

Въ този смисълъ се изказватъ и други нѣкои вестници и списания. А Св. Синодъ на Еладската църква, подканенъ отъ правителството, се съгласилъ да разреши на старокалендарцитѣ въ Гърция да изпълняватъ своитѣ религиозни задължения, но при условие, че службитѣ имъ ще извършватъ духовни лица, назначени направо отъ страна на църквата, и че презъ време на литургията задължително ще се споменува мѣстниятъ митрополитъ.

Ако старокалендарцитѣ не се съгласятъ да приематъ условията на Св. Синодъ, Гръцката православна църква нѣма вече по-нататкъ да се занимае съ въпроса имъ, а щѣла да дочака идното свикване иерархията на Еладската църква на редовенъ съборъ, който щѣлъ да се занимае съ въпроса и щѣлъ да вземе решение по него, защото това положение не могло да продължи повече, тъй като уронвало престижа и значението на църквата отъ основи и ставало причина за много пакости и щети. Нѣкои гръцки вестници изтъкватъ даже, че Еладската църква щѣла да обяви въ края на краищата старокалендарцитѣ, ако не се съгласятъ да се помирятъ съ нея, за схизматици или еретици, защото се надѣвала, че едно такова таксуване на старокалендарцитѣ въ Гърция щѣло да подеждува толкова ефикасно и убийствено, че привърженцитѣ на старокалендаризма щѣли да се откажатъ отъ учението си и щѣли да се присъединятъ напълно къмъ Еладската църква. Мнозина смѣтатъ, че въ скоро време въ Гърция календарниятъ въпросъ ще заглъхне и ще престане.

Хр. п. Стояновъ.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окръжно № 3782 отъ 22 юний 1933 година на Св. Синодъ до епархийскитѣ началства въ Царството: По даване сведения за абонаментитѣ на „Църковенъ вестникъ“.

Ваше Високопреосвещенство,

Презъ течение на всѣка календарна година става движение (умиране, пенсиониране, премѣстване и уволняване) на енорийскитѣ свещеници и чиновници въ Богодаровната Ви епархия, безъ за това да се уведомява своевременно Администрацията на „Църковенъ вестникъ“. По тая причина вестникътъ продължава да се изпраща на такива абонати, като въ края на годината св. Ви Митрополия и Архиерейскитѣ Намѣстничества оставатъ задължени за абонамента на такива лица.

За да се избѣгне горното, молимъ да наредите, щото за напредъ св. Ви Митрополия и подведомственитѣ Ви Архиерейски Намѣстничества да съобщаватъ незабавно въ Администрацията на вестника:

- 1) за смъртта на всѣки починалъ абонатъ,
- 2) за отказа на свещеника-пенсионеръ или чиновника-пенсионеръ да получава вестника,
- 3) за новоръкоположенитѣ енорийски свещеници и новоназначени чиновници,
- 4) за премѣстване на нѣкой свещеникъ въ друга духовна околия или епархия,
- 5) за уволняване на чиновницитѣ-абонати.

Освенъ това тѣ сж длъжни да удържатъ абонамента отъ всѣки абонатъ, ако той презъ течение на годината умре, бжде пенсиониранъ, премѣстенъ или уволненъ.

Ако за всички горни случаи не се съобщи своевременно въ Администрацията на „Църковенъ вестникъ“ и последниятъ продължава да се изпраща на такива лица, или пъкъ съответната сума не бжде удържана, ще отговарятъ за абонаментната сума надлежитѣ учреждения — св. Ви Митрополия или Архиерейскитѣ Намѣстничества.

Горното като Ви съобщаваме за изпълнение и съответна разпоредба отъ Ваша страна,

Препоръчваме се и пр.

*Намѣстникъ-Председател на Св. Синодъ:
† Видинский Неофитъ.*

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

За златната младежъ. Ние имаме такава, макаръ и постоянно да се оплакваме, че българската младежъ изобщо се движи по наклонената площ на пакостното лѣвичарство. Нашата златна младежъ не е многобройна, но, възпитавана въ духъ на здраво родолюбие и правилно опредѣляне на своята мисия, тя е здрава опора на ония надежди и чаяния, които по-старитѣ хранятъ по отношение утрешната участъ на благоденствуваща България. Ядрото на българската златна младежъ е групирано около младежитѣ национални легиони и БНСС. За родолюбивата дейность на младежитѣ легионери сме имали случаи да се изкажемъ на това мѣсто. Сега пъкъ ни се иска да кажемъ нѣколко думи за работата на студентитѣ отъ БНСС. Самиятъ председател на тоя сюзъ ни дава нѣкои сведения въ в. „Зора“, бр. 4192, отъ които се вижда

стореното и вършеното отъ нашитѣ родолюбиви студенти за националната ни кауза.

Студентитѣ отъ БНСС работятъ безъ много шумъ, но сж твърде активни. Макаръ и лишени отъ материални постижения, тѣ проявяватъ твърда и неугасваща воля за борба и на вѣра въ бждещето на България. Тѣ уреждатъ при всѣки сгоденъ случай, както въ София, тъй и въ провинцията, редица манифестации, събрания и реферати, въ основата на които лежи апела: „Българино, вѣрвай въ твой день и бжди така гордъ и мжественъ, както героитѣ отъ 1876, 1912—1913 и 1914—1918 години“. БНСС има въ чужбина 9 клона, чрезъ които умѣло провежда системна пропаганда въ университетскитѣ срѣди на съответнитѣ държави, членъ е на Международната студентска конфедерация и въ редъ международни конгреси и конференции открито подчертава чрезъ свои представители, че българското студентство не ще се помири никога съ положението, което хвърли въ черно робство половината отъ българския народъ. БНСС се намира въ искрено приятелство съ студентитѣ отъ Англия, Америка, Италия, Германия, Турция, Унгария и Австрия. Студентитѣ отъ БНСС работятъ усилено за създаване нова международна студентска организация за преустройство на Европа и сж предъ прага на нейното учредяване. Задачата на тази организация, въ която ще влизатъ студенти отъ Италия, Австрия, Германия, България, Македония, Хърватско и Украйна, ще бжде: спонтанна манифестация на широко хуманнитѣ идеи, честнитѣ сърдца и здравомислящитѣ умове.

Казаното до тукъ е достатъчно, за да се види, каква голѣма роль играе и ще продължава да играе БНСС за напредъка и благополучието на нашата родина. Но тази дейность не е широко разгласена срѣди народнитѣ маси, за да се предизвика и прояви тѣхното спонтанно морално съчувствие и материална подкрепа къмъ БНСС. Широкиятъ замахъ и голѣмитѣ идеи на тоя съюзъ, за да дадатъ желанитѣ резултати, се нуждаятъ отъ всенародна подкрепа.

Ние даваме изразъ на нашия възторгъ отъ пламенния идеализъмъ и народо-полезната дейность на нашата златна академична младежъ и канимъ всички добри българи да ѝ дадатъ материалното си и морално съдействие, защото го заслужава.

„Братство, равенство и свобода“. Въ името на тоя девизъ комуниститѣ въ Русия узурпираха властта преди 15 години. Обаче, събитията и фактитѣ доказаха, че никжде другаде въ свѣта тѣзи свещени принципи не сж тъй безчовѣчно тъпкани, както въ съветска Русия. Ние сме изнасяли въ „Ц. В.“ много сведения за потвърждение на тази мисль. Сжщото ще правимъ и за напредъ. Най-нови данни за трагедията на руския народъ ни дава френскиятъ журналистъ Хеолондонъ, който въ Бендеръ (Ромъния) ималъ случай да се срещне съ руски инженери и свещеници, бѣжанци отъ скоро време, отъ които узналъ много потресни работи. Въ съветска Русия, заявявали единодушно всички бѣжанци, само комуниститѣ се ползуватъ съ всички блага на свѣта, а за всички останали тѣзи блага сж недостъпни. Всички други работятъ, а комуниститѣ държатъ само речи, издаватъ декрети, сждятъ, осжждатъ, но съ ржце нищо не работятъ.

Това ли е братство и равенство, съ което безочливитѣ болшевици залгватъ свѣта? Щомъ като рускитѣ болшевици всички блага запазили за себе си, а останалитѣ 150 милиона жители на тая нещастна страна сж длѣжни само да работятъ, безъ да получатъ нищо, то това не показва ли, че бол-

шевицитѣ сж една каста отъ рода на древнитѣ римски патрици и грѣцки епатриди, които третирали плебеитѣ и демоса като впрегатни животни и използвали най-безчовѣчно тѣхния трудъ? Рускиятъ народъ е нещастенъ робъ на болшевишката каста, за която принципитѣ за братство и равенство иматъ значение само по отношение на *своитѣ*, но не и за народа.

Ето такава братство и равенство готвятъ на българския народъ и нашитѣ комунисти. Тѣхната цель е съ всички срѣдства да пипнатъ веднѣжъ властта. Постигнатъ ли обаче тази цель, следъ това знаятъ какъ да използватъ за лично благо труда на цѣль народъ. Па и какво друго може да се очаква отъ хора, които безъ стѣснение отричатъ и моралъ и човѣщина? При липсата на тия норми за никаква свобода и добродетствие на народа не може да става и дума. Затова самодържавието и абсолютизмътъ не сж никжде тъй ярко изразени, както въ съветска Русия, а говорятъ тамъ за диктатура на пролетарията.

Ние трѣбва да се радваме, че нашиятъ народъ въ голѣмото си мнозинство обладава здрава интуиция, благодарение на която долава цѣлия фалшъ на суетната болшевишка пропаганда и ще избѣгне опасността да се оплете въ нейната мрежа.

ДОПИСКИ.

Преди и следъ освобождението на България нашиятъ градъ Сливенъ бѣ твърде религиозенъ. Катедралната ни църква „св. Димитъръ“ се пълнеше съ богомолци. Заговори се, че добре би било да се построи още една църква, особено къмъ северната частъ на града. Съ срѣдствата на катедралата „св. Димитъръ“ и щедритѣ помощи на гражданитѣ, наистина, въ 1894 година се построи църквата „св. Усп. Богородично“ въ новъ стиль: свѣтла, висока, съ отличенъ резонансъ, добре украсена отъ вжтре, но, по липса на срѣдства, външната частъ на храма остана недовършена — недоизмазана. За тая цель бѣ нужна сума отъ 50—60 хиляди лева. Ето защо, горещото желание на православнитѣ християни да видятъ църквата си измазана и боядисана, не можа да бжде осжществено, тъй като църквата се изостави безъ никакви източници за своята издрѣжка и, поради крайната беднота на своитѣ енорияши, е въ невъзможность да посрещне даже текущитѣ си разходи. Всички знаеха, че църковното настоятелство и членки на Прав. хр. братство прибѣгнаха къмъ просия и, само благодарение на църковни и обществени помощи, подържаха нужно олагодение въ храма и съ мжка уреждаха най-необходимитѣ разходи. Особено тежко е положението на църквата въ последнитѣ години, поради кризата, безпаричието, безвѣрническитѣ и сектантски агитации. Така че, мечтата на енорияшитѣ — да видятъ църквата си въ пълна красота и благолепие — остава нереализирана.

Но ето, въ такъвъ най-тежъкъ моментъ, сливенци бѣха изненадани, когато единъ день майстори, приготвили всичко, бързо и срчно се заеха съ измазването на храма. Радостта на вѣрващитѣ бѣше неопикуема. Всички се запитваха, кой е благодетельтъ, който даде срѣдства въ това осжждно време? Хвала на дарителя, който о време съзна належашката необходимостъ, която чувствуваше църквата ни! Едва въ последствие научихме, че това е дѣло на Негово Високопреосвещенство митрополита Илариона, нашия кириархъ. Той

лично отпусналъ нужната сума на подрядчика за измазване и боядисване на църквата. Скромно направи тоя шедъръ свой даръ дѣдо Владика, точно по евангелски: „А кога правишъ милостиня, нека лѣвата ти рѣка не знае какво прави дѣсната“ (Мат. 6,3).

Като поднасяме на Негово Високопреосвещенство своята признателностъ и благодарностъ, ние, неговитѣ духовни чеда, молимъ Всеблагиятъ Създателъ да му даде дълъгъ животъ и добро здраве. На многая лѣта.

Сливенъ, 23 юний 1933 г.

Г. И. Р.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Народното събрание продължи сесията си до 28. VI., когато се и закри. Гласуваха се закони за убийствата, за лихвения процентъ, за спиране продажбитѣ чрезъ пристави. Преди това се разисква по интерпелациитѣ за македонскитѣ убийства.

— Сключенъ е съ Белгия клирингъ.

— Състоя се ромъно-българска конференция за туристически съобщения.

— Състоя се конференция на международнитѣ студентски организации.

— Извърши се обискъ въ всички столични жилища. Открити сж мнозина безъ легитимации, съ оръжие. Намѣрени сж пушки, пистолети, бомби, пирокселинъ и др.

Г-нъ Ал. Малиновъ въ Лондонъ се е срещналъ съ грѣкия министъръ Максимосъ, като сж говорили по преговоритѣ. Г-нъ Малиновъ се завърна отъ Лондонъ.

Социалистическата партия отново е въ криза. Напуснаха я д-ръ Джидровъ, Сот. Яневъ, Златаровъ и др.

Започнаха съ Турция преговоритѣ за търговски договоръ. Преговоритѣ се водятъ въ София.

Паднали сж около Никополъ три югославянски военни аероплана.

Свѣтовната стопанска конференция продължава да заседава. Още не сж изяснени между държавитѣ въпроситѣ около стабилизиране долара и златния еталонъ. Но по дълговетѣ, безработицата, ограничение производството и др. вече е постигнато разбирателство. Въ Америка сж недоволни отъ Рузвелтовото гледище за долара. Макдоналдъ е оптимистъ за конференцията и смѣта, че тя ще приключи благополучно по повечето въпроси.

Въ Германия се разтурватъ партиитѣ на центъра и на социалъ-демократитѣ. Арестувани сж водачитѣ имъ. Чужди аероплани сж летѣли надъ Германия и хвърлили позиви противъ хитлеристския режимъ.

Между Австрия и Германия борбата продължава. Малкото съглашение се опѣлчи срещу опита Австрия и Унгария да се съединятъ, като се качи на престола Ото Хабсбургски. Бѣха успокоени отъ Франция и Италия.

Чехославия и Франция обсъждатъ проекта за Дунавска стопанска федерация съ участие на България, Австрия и Унгария. Италия не гледа добре на тоя планъ.

Турското правителство съ новъ законъ ограничи социалната дейностъ на патриаршията и равинството, като съ това се ограничаватъ правата на малцинствата.

Въ Римската базилика Св. Петъръ била е хвърлена бомба.

Американското правителство е протестирало предъ всички държави, които иматъ да дължатъ и не сж платили на срока. Америка, обаче, ще преговаря по отстъпкитѣ, които ще имъ прави, Безработицата е намалѣла съ милионъ и половина.

Конференцията по разоржаването отново е предъ криза и невъзможностъ да приготви проекта по разоржаването. Бюрото не може да се събере. Ще бждатъ отложени заседанията за октомври.

I. У насъ.

Годишниятъ актъ на Софийската дух. семинария. Миналата недѣля, на 25 юний т. г., стана годишниятъ актъ на Софийската духовна семинария. Поради претърсването на столицата, което стана сжщия день, празнеството стана много скромно. Въ идния брой на „Църковенъ вестникъ“ ще дадемъ подробно описание на това тържество.

Панихиди. Утре, 2 т. м., Тѣхни Високи Преосвещенства Синодалнитѣ Архиереи ще отслужатъ панихиди за Негово Блаженство Екзархъ Иосифъ I въ катедралата „Св. Недѣля“, подиръ Божествената литургия, на 10¹/₂ часа, и за блаженпочиналитѣ митрополити Мелетий Софийски и Климентъ Търновски въ Синодалния параклисъ „Св. Царъ Борисъ“, подиръ Божествената литургия, на 9 часа.

Пристигане на Пловдивския митрополитъ. Миналия понедѣлникъ, на 26 юний т. г., пристигна въ столицата Негово Високопреосвещенство св. Пловдивскиятъ митрополитъ г. Максимъ, който ще остане известно време на лѣчение въ минералната баня въ с. Баня, Софийско. Негово Високопреосвещенство се придружава отъ викарния си епископъ св. Драговитийския епископъ Харитонъ.

Браничкиятъ епископъ въ София. На 28 м. м. пристигна въ столицата по служебна работа Негово Преосвещенство св. Браничкиятъ епископъ Максимъ.

Отпътуване на Великия епископъ Отпътува си за Варна Негово Преосвещенство св. Великия епископъ Андрей, викари на Негово Високопреосвещенство св. Варненския и Преславския митрополитъ.

XVIII-ятъ съборъ на Свещеническитѣ братства въ България. Понеже на 25 юний стана полицейско претърсване на столицата, XVIII-ятъ съборъ на Свещеническитѣ братства въ България се откри на 26 с. м. По тоя случай въ катедралата „Св. Недѣля“ Негово Високопреосвещенство св. Софийскиятъ митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ по единъ свещеникъ-делегатъ отъ всѣка епархия, отслужи тържествена Божествена Литургия. Следъ свършване на св. Литургия духовенство въ одяние, начело съ Негово Високопреосвещенство, се отправи за новото помѣщение на съюза, което бѣ осветено. Подиръ освещаването, заседанието на събора бѣ открито въ салона на Свещеническото братство отъ Високопреосвещенъ Сте-

фана, който, по поръчка на Св. Синодъ, поздравя о. о. делегати отъ името на Върховната църковна управа и имъ даде ценни указания и напътствия за работа.

Съборътъ се председателствуваше отъ Негово Преосвещенство св. Знеполския епископъ Софроний, делегатъ на Св. Синодъ.

На 27 юний т. г. една делегация отъ събора, състояща се отъ подпредседателя свещеноикономъ П. Димитровъ и по единъ свещеникъ отъ всѣка епархия, се яви при Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ, Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ, министъръ-председателя г. Н. Мушановъ и подпредседателя на Народното събрание г. Н. Захариевъ, на които е приподнесла поздравитѣ на съюзеното българско свещенство и предъ които е предявила нѣкои свои искания.

Следъ четиридневна усилена работа, съборътъ се закри на 29 юний т. г., като избра за управителни тѣла на съюза и за редактори на съюзнитѣ издания:

1. *Централенъ секретаръ* — протоиерей Димитъръ Андреевъ.

2. *Съветници* — свещеноикономъ Лука Шошевъ, протоиерей Дим. п. Ивановъ, прот. Миланъ Величковъ и свещ. Несторъ п. Мандуловъ.

3. *Контролна комисия* — протоиерей Д. Коцалиевъ, свещеникъ Д. Калоянчевъ и свещеникъ Гр. п. Александровъ.

4. *Редакторъ на „Пастирско дѣло“* — протоиерей Кон. Кожухаровъ и *пом.-редакторъ* — свещ. Б. п. Атанасовъ.

5. *Редакторъ на сп. „Православенъ пастиръ“* — прот. Сим. Цвѣтковъ.

Откриването на Пастирско-богословския курсъ при Софийската духовна семинария. Една хубава и навремена мѣрка за освежаване на църковния животъ сж тия курсове. Въ продължение на 10—15 дена свещеницитѣ на Българската православна църква ще чуятъ и видятъ на тѣхъ редъ нѣща, които сж тѣй важни и тѣй ценни за плодотворната имъ дейность въ енорията.

На 27 т. м., по поръчка на Св. Синодъ, Негово Високопреосвещенство св. Софийскиятъ митрополитъ г. Стефанъ откри пастирско-богословския курсъ въ Софийската духовна семинария.

Още при влизането му въ аулата, курсиститѣ-свещеници посрещнаха Високопреосвещения синодаленъ архиерей съ „Владику и свещеноначалника нашего Господи“ ... Следъ съзршването на молитвата, Негово Високопреосвещенство се покачи на катедрата и се обърна къмъ събралитѣ се съ една вдъхновена речъ, въ която между другото каза, че жестока е борбата противъ злото и невѣрието, но свещенослужителитѣ иматъ нужната мощъ и Божията помощъ. Всѣкога, когато се почувствуватъ изморени отъ тая борба, тѣ трѣбва да си спомнятъ оня великъ и тържественъ моментъ отъ живота си, когато, колѣничили предъ светия Престолъ, сж получили, като залогъ на пастирската служба, Светия Агнецъ и заповѣдта на архиерея свято да го пазятъ и изповѣдватъ. Тоя споменъ ще бжде достатъчно силенъ, за да ги въодушеви високо да издигнатъ Христовия Кръстъ и победно да развѣватъ Христовото знаме.

Следъ речта и благословието на Негово Високопреосвещенство, започна редовното четене на лекциитѣ, съгласно опредѣлената отъ Св. Синодъ програма.

На 29 м. м. Тѣхни Високи Преосвещенства Синодалнитѣ Митрополити посетиха курса и сж останали на лекциитѣ на нѣкои г. г. лектори.

Тая година курсътъ е посетенъ по-добре, отколкото презъ миналитѣ години. Присѣтствуватъ 94 свещеници-курсисти.

Делегация отъ Ловчанска епархия. Пристигна е въ столицата делегация отъ Ловчанска, Троянска, Тетевенска, Орханийска и Пирдопска околии, която, заедно съ народнитѣ представители отъ тия околии, се явила на 24 юний тази година при Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ и Високопреосвещенитѣ Синодални Митрополити, и имъ е връчила писмена молба, подписана отъ всички общини, за възстановяване на Ловчанската епархия.

Награденъ съ орденъ свещенослужителъ. Негово Величество Царътъ е благоволилъ да наградя съ орденъ „за гражданска заслуга“ съ коронка свещеноикономъ Алекси Лиловъ, бивши Архиерейски Намѣстникъ въ гр. Берковица.

Народното събрание на 28 юний т. г. закри своята втора редовна сесия.

Изпитъ по църковна живопись. Св. Синодъ е решилъ да се произведе отъ 21 до 31 августъ включително т. г. въ зданието на Духовната академия изпитъ за правоспособность по църковна живопись. Подробности по изпита интересувашитѣ се ще намѣрятъ въ обявлението, което ще бжде помѣстено на последната страница въ идния брой на „Църковенъ вестникъ“. Сведения могатъ да се получатъ и въ канцеларията на Св. Синодъ.

Пенсионирани свещеници. Св. Синодъ е далъ благословение да бждатъ освободени отъ енорийска служба, съ право на пенсиониране, следнитѣ свещенослужители:

1) Свещеникъ Петъръ Минковъ отъ с. Радювене, Ловчанско. 2) Свещеникъ Филипъ п. Ивановъ отъ с. Дорково, Пещерско,

II. Въ чужбина.

Цариградската църква. Православниятъ свѣтъ, пише английскиятъ в. „Етносъ“ (Народъ), не безъ огорчение чу новината, която се предаде напоследъкъ отъ Цариградъ, че турското правителство смѣтало да наложи контролъ и да пристѣпи къмъ налагане на нѣкои други притѣснителни мѣрки противъ Цариградската патриаршия, Специално ние гърцитѣ можемъ да се запитаеме, доколко днешнитѣ твърде нормални гръцко-турски отношения позволяватъ на турското правителство да предприеме мѣрки, които могатъ да наравятъ твърде дълбоко всѣко гръцко сърдце. Нека се надѣваме, че турското правителство ще помисли по-спокойно по този въпросъ и въ интереса на гръцко-турското приятелство. На всѣки случай, завършва вестникътъ бележитѣ си, Гърция има право да иска запазването на всички онези гаранции, които сж наложени отъ Лозанския миренъ договоръ за Цариградския гръцки патриаршески престолъ.

— Въ ромънския в. „Календарулъ“, пише цариградскиятъ в. „Естия“ (Огнище), напоследъкъ е публикувана една статия, въ която се говори и изтъква, че църковната хегемония на православието трѣбвало да се поеме отъ страна на Ромънската патриаршия. Не за първи пътъ, бележи „Естия“, се предявяватъ подобни претенции отъ страна на Ромънската църква. Тази църква претендира, че следъ рухването на Русия и несигурното положение на православието тамъ, Ромъния била държавата, която имала най-многобройното православно паство, защото Югославия нѣмала православи

въ други свои области вънъ отъ Стара Сърбия, тъй като хървати, словени и далматинци били католици, а босняцитѣ — мюсулмани. Патриархъ Миронъ до си напоследъкъ е направилъ и нѣкои частични изявления въ полза на Българската и Албанската църкви, но тѣзи изявления се чува въ Цариградската патриаршия съ тъжа, защото отъ тѣхъ се сваща, че ромънскитѣ патриархъ поемалъ и по въпроса за българската схизма и по въпроса за автокефалната антиканонична църква на Албания инициативи, които се падали само на Цариградската църква. Би било твърде благоразумно и по-предпочително, ако се избѣгваше създаването на подобни въпроси, когато се знае, че въпроситѣ, които чакатъ своето разрешение, сж вече достатъчни. Цариградската църква е и си остава признатата глава на православieto. Не бива да се забравя и да се изпуска изъ предъ видѣ, че ромънскитѣ патриархъ Миронъ бѣше преди нѣколко десетки години единъ обикновенъ епископъ на Цариградската патриаршия въ Унгария съ титлата Митрополитъ на цѣло Унгро-Влашко“.

Сръбската църква. Следъ наистина странната намѣса на сръбския охридски и битолски епископъ г. Николай въ работитѣ на хилендарския манастиръ въ Св. Гора, произволното и антиканоничното отъ негова страна обявяване на този манастиръ въ общезитиенъ, пишатъ атинскитѣ вестници, Цариградската патриаршия, която е духовенъ суверенъ на св. Гора, влѣзе въ ролята си. Тя се обърна съ специално писмо къмъ Сръбската църква и поиска отъ нея обяснения за този духовенъ произволъ и съответно удовлетворение за всичко станало. Сръбската патриаршия побърза да отговори на Цариградската църква веднага и съ особена готовность, признавайки действията на охридския епископъ за ненормални. Цариградската патриаршия, следъ като получи това писмо, смѣта инцидента за привършенъ и се надѣва, че Хилендарскиятъ манастиръ ще се подчини така сжшо на канонитѣ и на църковнитѣ наредби. Цариградската патриаршия смѣта, че този манастиръ не ще може повече да не се подчинява на неписания църковенъ редъ и на устава на Св. Гора, изтъквайки, че този редъ не можа да бжде нѣкога нарушенъ даже и отъ всеилния тогава руски манастиръ въ Св. Гора, нито пъкъ отъ гръцкия манастиръ Ватопедъ, който нѣкога затвори своитѣ пѣтни врата на патриаршеския екзархъ Григорий (по-късно цариградски патриархъ Григорий VII) и обяви себе си за възбунтувалъ се противъ Цариградската църква, но по-сетне се принуди въ скоро време да поправи поведението си, да се подчини на наредбата и на канонитѣ.

Еладската Църква. Споредъ доклада на извършеното отъ дружеството „Зои“ (Животъ), въ атинската архиепископия презъ изтеклата учебна 1932/1933 година имало 87 катихизаторски училища съ 15,577 ученици. Въ цѣла Гърция презъ сжщата година е имало 468 такива училища съ 45,404 ученици, а миналата учебна година имало 341 училища съ 28,594 ученици. Катихизаторското дѣло въ атинската архиепископия се развивало много добре. Тази година тамъ имало повече отъ 34 такива училища съ 7,627 ученика. Атинскиятъ архиепископъ Хрисостомъ, благославяйки това отлично дѣло, изказалъ радостта на Православната църква за постигнатитѣ отлични резултати и пожелалъ масовото увеличаване броя на училищата и на учащитѣ се въ тѣхъ, като изтъкналъ сжщевременно и великата възпителна и облагодетелна роля за религиозното съживяване на гръцкото православно общество.

Руската църква. Бившиятъ професоръ (по патрология) въ Казанската духовна академия протоиерей

А. В. Лебевъ е билъ назначенъ за дѣлопроизводителъ на Московската патриаршия и ключаръ на Московската катедрална Богоявленска църква.

— Въ противовесъ на безбожния комитетъ въ Съветска Русия се е образувалъ съюзъ на християнската младежъ подъ име „Христомолъ“, който ималъ голѣма, макаръ и тайна, поддръжка въ съветската армия. Организацията „Христомолъ“ твърде много разтревожила безбожницитѣ.

Кипърската църква. Кипърскиятъ архиепископъ Кирилъ основалъ въ своята епархия комитетъ за указване помощъ на безработнитѣ. Поради кризата много земледѣлци-гръци принудени били на долни цени да продаватъ своитѣ земи на о. Кипъръ, които охотно ги закупвали евреитѣ, твърде много увеличили се на острова въ последно време. Отъ туй нѣщо народа застрашавала голѣма опасность да се лиши отъ своитѣ имоти. Затова архиепископъ Кирилъ намѣрилъ за необходимо да вржи меморандумъ по тоя въпросъ на английския губернаторъ на острова.

— Отъ тримата митрополити, изгонени отъ о. Кипъръ по политически причини, получилъ разрешение да се върне само Пафоскиятъ митрополитъ Леонтий. Двама отъ тѣхъ оставатъ въ изгнание: Киринейскиятъ митрополитъ Макарий, като гръцки поданикъ, въ Гърция, а Китийскиятъ митрополитъ Никодимъ получилъ разрешение да живѣе въ Лондонъ при брата си.

Обявление

№ 12.

Настоятелството при катедралната църква „Успѣние Богородично“ въ гр. Габрово съобщава, че дири постояненъ пѣвецъ съ силенъ приятенъ гласъ и да владѣе източното пѣние — при прилично възнаграждение. Желаящитѣ да се явятъ на пѣние.

гр. Габрово, 20. VI. 1933 год.

3—762—2

Отъ настоятелството.

ТАМЯНЪ

СЪ ПРИЯТНА АРОМАТИЧНА МИРИЗМА,
ПРЕГЛЕДАНЪ И ОДОБРЕНЪ ОТЪ СВЕТИЯ СИНОДЪ

Препоръчанъ отъ сжщия съ окръжно № 360 отъ 20 априлъ 1900 г. и окр. № 4825 отъ 12 ноемврий 1905 г. и допълнително съ окр. № 96 отъ 10 януарий 1910 г. Прегледанъ и одобренъ отъ Дирекцията за опазване общественото здраве съ писмо № 239 отъ 21 февруарий 1905 год.

Продажна цена 220 лева на единъ кгр.

ПОРЖЧКИ СЕ ДАВАТЪ

на Т. ПОПОВА, домъ свещ. Хр. Костовъ — Пловдивъ.

5—3027—6